

i a 77

JazzFlits

25 februari 2008,
6de jaargang, nummer 93

CONCERTVERSLAG

FENOMENALE RUTH JACOTT WEKT BILLIE HOLIDAY IN MUSICAL TOT LEVEN

Zangeres Ruth Jacott trekt volle zalen met haar hoofdrol in 'Billie Holiday The Musical'. Hoewel musicals doorgaans met jazz weinig of niets te maken hebben, zelfs als die connectie wel wordt gesuggereerd, is dit een verrassende uitzondering op die regel. Het verhaal, hoewel wat warrig verteld, is in grote lijnen historisch juist, maar daarmee zal de jazzliefhebber het theater niet in te lokken zijn. Ook niet met de typische musicalachtige acteerprestaties, maar wel om van een fenomenale Ruth Jacott te genieten. Zij slaagt erin Billie Holiday tot leven te wekken zonder haar stem te imiteren maar wel haar karakter perfect te raken. De band onder leiding van pianist Glenn Gaddum speelt prachtige muziek uit de jaren veertig, met mooi solistisch werk van trompettist Adir Kovachi en saxofonist Dick Vennik. Nog tot 17 mei te zien in diverse theaters. (Tekst en foto: Tom Beetz)

JAZZFLITS nummer 94 staat 10 maart op www.jazzflits.nl

IN DIT NUMMER

Nieuws	pg 1
Boekbespreking	pg 5
- Stoeien met de realiteit (Jan J. Mulder)	
Platenrecensies	pg 6
- Horace Silver, Reinier Voet, Gonzalez Rubalcaba, The Wrong Object, Jess Abrams, Fripp & Eno, Nina Ebbenhout, Trio M, Loren Stillman, Cuong Vu e.a.	
Concertverslagen	pg 11
- Pharoah Sanders, Los Hermanos Martinez	
En verder	
- Straightahead(?) (Jaap Lüdeke)	pg 4
- Overzicht Grammy's 2008 categorie jazz	pg 12
- Concerttips Rotterdam (Peter J. Kortjen)	pg 12

Heeft u jazznieuws? Ruim 2.600 **JAZZFLITS**-abonnees in Nederland en België lezen het graag! Ons mailadres: redactie@jazzflits.nl.

NIEUW: LEES EN LUISTER. Klik op:

<http://www.jazz88fm.com>

en u hoort **WBGO JAZZ 88.3**

NIEUWSSELECTIE

HERBIE HANCOCK WINT GRAMMY VOOR BESTE ALBUM VAN HET JAAR

Pianist Herbie Hancock heeft met zijn 'River: the Joni Letters' de Grammy Award voor het beste album van het jaar gewonnen. Voor deze belangrijkste Grammy waren ook onder anderen Kanye West en Amy Winehouse genomineerd. De Grammy Awards werden 10 februari in Los Angeles uitgereikt.

Hancock stak zijn vreugde over de onderscheiding niet onder stoelen of banken. "It's a new day", zo vertelde hij persbureau Reuters, "I know in the past, there have been several jazz musicians who unquestionably deserved to win or be nominated for album of the year, but that was then and this is now." Hij dankte de stemmers op zijn jazzalbum voor 'courageously breaking the mould'. Het is 43 jaar geleden dat een jazzalbum het album van het jaar was. Die eer viel toen te beurt aan 'Getz/Gilberto', een album van saxofonist Stan Getz en gitarist Joao Gilberto. 'River: the Joni Letters' werd ook gekozen tot 'best contemporary jazz album'.

[...de overige Grammy-winnaars staan op pagina 12](#)

BOBBY MCFERRIN 'ARTIST IN RESIDENCE' OP NORTH SEA JAZZ FESTIVAL 2008

Vocalist Bobby McFerrin is dit jaar de 'artist in residence' tijdens het North Sea Jazz Festival. Dat maakte de organisatie op 13 februari bekend. Hij is op elke festivaldag aanwezig in diverse bezettingen. Het festival vindt van 11 tot en met 13 juli plaats in Ahoy in Rotterdam.

Andere publiekstrekkingen zijn zangeres Diana Krall en gitarist Pat Metheny. Krall was voor het laatst in 1998 op het festival en Metheny in 2004. Het jaar daarvoor was hij 'artist in residence'. Metheny treedt zowel op zaterdag als zondag op in verschillende bezettingen. Het volledige programma van de 33ste editie van het North Sea Jazz Festival wordt begin mei bekendgemaakt.

PODIA

BRUSSELS JAZZ ORCHESTRA OP KOMEND WORKSHOPFESTIVAL YOUPLAY

Het Brussels Jazz Orchestra is de topattractie van het komende YouPlay-festival in Meppel. Het landelijk workshopfestival voor amateurensembles en -bigbands vindt dit jaar op 19 en 20 april plaats.

De eerste dag staan vijf workshops voor ensembles op het programma. Ze worden gegeven door de leden van de formatie de Houdini's: Angelo Verploegen (tp), Rolf Delfos (as), Erwin Hoorweg (p), Ilja Reijngoud (tb) en Marius Beets (b). De workshopdeelnemers presenteren zich 's avonds aan een jury voorgezeten door orkestleider Peter Guidi. De beste formatie mag een maand later op het Meerjazz festival in Hoofddorp optreden. De Houdini's sluiten de eerste dag met een concert af.

De tweede dag zijn er acht workshops voor bigbands. Aan die sessies wordt leiding gegeven door leden van het Brussels Jazz Orchestra, te weten Frank Vaganée (sax), Lode Mertens (tb), Dieter Limbourg (sax) en Jos Machtel (b). De beste twee orkesten, te kiezen door een jury met voorzitter Erik van Lier, mogen 's avonds een half uur optreden. De uitblikker mag ook op het Meerjazz festival optreden. Een concert van het Brussels Jazz Orchestra sluit het YouPlay-festival 2008 af.

Meer weten? Klik hier op: <http://www.swingweb.nl>

PRIJZEN

PURWANTO/VAN HELSDINGEN IN FINALE INTERNAT. SONGWRITING COMPETITION

Met hun stuk 'Stay with you' is het duo Luluk Purwanto/Rene van Helsdingen in de categorie jazz doorgedrongen tot de finale van de Amerikaanse International Songwriting Competition 2007 (ISC). De winnende finalist, gekozen door een jury met onder anderen John Scofield, Ornette Coleman en Cassandra Wilson, wordt in april bekendgemaakt.

Purwanto en Van Helsdingen moeten de strijd aangaan met nog veertien andere finalisten, onder wie de Amerikaan Abram Wilson, de Duitse Anke Helfrich en de Brit Jim Tomlinson. De inzendingen worden door een jury beoordeeld op de aspecten creativiteit, originaliteit, melodie, compositie en indien aan de orde, tekst.

De ISC is een prestigieuze wedstrijd, waarvoor jaarlijks in een tiental categorieën zo'n vijftienduizend inzendingen uit honderd landen binnenkomen. De wedstrijd staat open voor zowel amateurs als professionals. Ongeveer de helft van de inzendingen komt uit de VS. De wedstrijd ontleent zijn prestige onder meer aan de statuering van de juryleden: veel bekende musici en topmensen uit de platenwereld.

De winnaar van een bepaalde categorie krijgt 3.000 euro, nummer twee 2.000 euro en nummer drie 1.000 euro. Tevens wordt een winnaar uitgebreid gepromoot, onder meer via een cd waarop een uitvoering van het prijswinnend stuk van elke categorie staat en die wordt verspreid onder media, muziekuitgevers, platenmaatschappijen etc. In 2004 viel saxofonist Toon Roos in de prijzen.

NIEUWSflitsen

Oud-leraar Herbie Hancock overleden

Pianist Chris Anderson is 4 februari op 81-jarige leeftijd overleden. Anderson was begin jaren zestig de pianoleraar van Herbie Hancock, die vol lof over hem is: "Chris Anderson is a master of harmony and sensitivity. After hearing him play just once, I begged him to let me study with him." Als huispianist van diverse jazzclubs in Chicago speelde Anderson in de jaren veertig en vijftig met onder anderen Sonny Rollins, Clifford Brown, Gene Ammons, Max Roach, Stan Getz, Johnny Griffin, Roland Kirk en Von Freeman. Anderson was blind en had broze botten. Om die reden vond hij lastig werk en genoot hij slechts in beperkte kring bekendheid.

Stad Moers heeft 'Improviser in Residence'

Saxofoniste Angelika Niescier is de eerste 'Improviser in Residence' van Moers. Ze zal een jaar lang haar intrek in de Duitse stad nemen met de opdracht het culturele leven te verrijken. De Poolse Niescier is een toonaangevend musici in Duitsland. De benoeming vloeit voort uit een project van het Netwerk Improvisierte Musik Moers, dat beoogt om geïmproviseerde muziek een vast bestanddeel van het cultuuraanbod van de stad te maken.

Lew Tabackin weer thuis

Tenorist/fluitist Lew Tabackin is ontslagen uit het New York Presbyterian Hospital. Hij werd daar onlangs geopereerd aan een gezwel. Inmiddels meldt Tabackin dat hij thuis per dag aan de beterende hand is. Als de genezing zo doorzet denkt hij in april weer beschikbaar te zijn.

Young VIPS Tournee op 14 maart van start

De Young VIPS Tournee 2008 beleeft zijn première op 14 maart in het Bimhuis te Amsterdam. Aan deze tiende editie nemen deel: het duo Bram Stadhouders/Onno Govaert op respectievelijk gitaar en drums, en het Soo Cho Quartet met als gast trompettist Angelo Verploegen. Ze treden op in een dubbelconcert. De tournee loopt tot en met 13 april. De Young VIPS Tournee wordt georganiseerd door het Muziek Centrum Nederland en de Vereniging van Jazz- en Improvisatiemuziek Podia.

Meer weten? Klik op: <http://www.youngvips.nl>.

Oud-Rhythm and Blues Hopper doceert popmuziek

Harry Knipschild, begin jaren zestig de bedenker van het programma Veronica's Rhythm and Blues Hop, gaat popmuziek doceren aan aankomende Leidse studenten. Dat valt te lezen in het universiteitsblad Mare van 31 januari. De poplessen zijn een uitstapje van Knipschild, die een gepromoveerd historicus is en les geeft in Indonesische geschiedenis.

In Veronica's Rhythm and Blues Hop werden louter soul – veel Motown – en blues gedraaid. De eerste aflevering van het programma, met 'Baby Dumplings' van Eddy & the Dehavelons als herkenningsmelodie en Joost den Draaijer als presentator, ging in september 1964 vanaf het zendschip de lucht in. Na Den Draaijers vertrek bij Radio Veronica eind 1968, presenteerde Knipschild het programma nog enige tijd zelf.

OVERIG

NRC HANDELSBLAD DRIE JAAR SPONSOR VAN HET NORTH SEA JAZZ FESTIVAL

NRC Handelsblad wordt sponsor van de komende drie edities van het North Sea Jazz Festival. Ook gaat de krant elk jaar veel aandacht aan het festival besteden.

Volgens NRC Handelsblad-uitgever Oelderik passen de krant en het festival uitstekend bij elkaar: "Wat ons betreft een combinatie die al langer op ons verlanglijstje stond." Festivaldirecteur Luyken ziet de samenwerking als een mogelijkheid om direct met de doelgroep in contact te komen: "Het NRC Handelsblad is gezien de inhoudelijke interesse in het festival en het hoge bereik onder onze bezoekers, een geweldige match waar we heel trots op zijn." De 33ste editie van het North Sea Jazz Festival vindt plaats op 11, 12 en 13 juli in Ahoy Rotterdam.

LONDENSE JAZZSCENE FIGUREERT IN NIEUWE SPEELFILM

De nieuwe film van regisseur Lone Scherfig gaat zich deels in de Londense jazzscene van begin jaren zestig afspelen. Dat meldt de website van het blad Jazzwise. Volgens de site zal de soundtrack flink wat jazz gaan bevatten.

De film vertelt het verhaal van de 17-jarige Jenny, die naar Londen trekt en daar aan de hand van de oudere Alan de jazzscene ontdekt. De film speelt zich af in de periode vlak na de opening van Ronnie Scott's jazzclub in Gerrard Street. Het scenario van de film is geschreven door Nick Hornby. Emma Thompson en Peter Sarsgaard spelen rollen. De film wordt naar verwachting in de herfst afgerond.

PAT METHENY WIL VERANDERING EN STEMTE OP CLINTON OF OBAMA

Gitarist Pat Metheny stemt tijdens de komende presidentsverkiezingen op een Democraat, zo vertelde hij de Westfälische Rundschau op 5 februari. Hij vindt het tijd voor verandering. Een voorkeur voor Clinton of Obama heeft hij niet.

Metheny is stellig over de huidige regering: "We hebben de slechtste regering die we ooit hadden. Deze regering heeft zo veel kapot gemaakt, dat we een generatie nodig hebben om alles weer te repareren. Dus laten we de strijd aangaan!" Het belangrijkste thema voor Metheny is het klimaat. Het is hoog tijd voor een andere visie op luchtvervuiling en milieuvervuiling, meent hij: "De hele wereld zal het slachtoffer worden van onze meedogenloze omgang met de natuur. Het is dus een kwestie van overleven."

EIGENAAR TREKT STEKKER UIT BRITSE COMMERCIËLE RADIOZENDER theJAZZ

Het commerciële Britse digitale station theJazz staakt eind maart de uitzendingen. Dat maakte eigenaar GCap Media medio februari bekend. GCap, ook eigenaar van Classic FM, ziet geen brood meer in digitale uitzendingen (DAB).

[...vervolg op pagina 10](#)

NIEUWSflitsen

Twee producties WDR Big Band krijgen Grammy

Twee producties van de WDR Big Band, de bigband van de Duitse publieke omroep WDR, zijn met een Grammy onderscheiden. Arrangeur Vince Mendoza kreeg de Grammy 'best instrumental arrangement' voor het stuk 'In a Silent Way' dat op de dubbel-cd 'Brown Street' van het orkest staat. De opnames daarvoor werden in november 2005 in de Weense jazzclub Birdland gemaakt. Verder is de WDR Big Band te horen op de cd 'Avant Gershwin' van Patti Austin, opgenomen in 2006. Die plaat werd tot 'best vocal jazz album' gekozen. Vorig won de WDR Big Band al twee Grammy's met het album 'Some Skunk Funk'.

Nieuwe live-cd Brad Mehldau komt eind maart

Opnamen van het Brad Mehldau Trio, gemaakt in de vermaarde New Yorkse club Village Vanguard, verschijnen eind maart op een dubbel-cd. De pianist werd tijdens deze optredens begeleid door bassist Larry Grenadier en drummer Jeff Ballard. Op de plaat komen onder meer versies van Oasis' 'Wonderwall', Coltrane's 'Count Down' en Jimmy Heaths 'CTA'.

Peter Herbolzheimer leidt Europese Jazzakademie

Peter Herbolzheimer is voor de derde maal artistiek leider van de Europese Jazzakademie, een reeks workshops in de Landesmusikakademie NRW in Heek, vlak over de grens bij Enschede. De workshops, dit jaar van 4 tot 11 mei, vinden voor de zevende keer plaats en zijn bedoeld voor jonge jazzmusici. Ze staan onder leiding van een docententeam van naam met onder anderen Jan Oosthof (tp), Ack van Rooyen (flügelhorn), Erik van Lier (tb), Martin Wind (b), John Ruocco (bigband), Hubert Nuss (keyb) en Judy Nie-mack (voc). De docenten stellen uit de deelnemers diverse ensembles samen, waaronder een projectorkest. Ook kunnen ze in drie bigbands meespelen, waaronder de bigbands MasterClass en GreyHair Convention van Peter Herbolzheimer. Ter afsluiting van het evenement treden de docenten op. **Inschrijven?**

Klik op: <http://www.landesmusikakademie-nrw.de>.

Speciale ECM-avond in Goethe Instituut Amsterdam

Tijdens een speciale ECM-avond op 4 maart in het Goethe Instituut Amsterdam zijn de auteur van het boek 'Horizons Touched: The Music of ECM' en het Marcin Wasilewski Trio aanwezig. Het boek verscheen vorig jaar en bevat een portret van het label dat volgend jaar veertig jaar bestaat. In het boek staan twintig essays van diverse auteurs en tientallen bijdragen van artiesten, componisten en fotografen. Samensteller Steve Lake zal in debat gaan met uitgever Christoph Buchwald, vriend van ECM-oprichter Manfred Eicher. Het Trio zal twee sets van vijftien minuten spelen. De avond is gratis toegankelijk.

Cd's Mangelsdorff, Sauer en Takase onderscheiden

In de categorie jazz is de 'Preis der deutschen Schallplattenkritik 2008/1' toegekend aan de cd's 'Blues Forever' van The Emil Mangelsdorff Quartet, 'The Journey' van Heinz Sauer en 'Something Sweet, something Tender' van Aki Takase. De 'Preis der deutschen Schallplattenkritik' werd in 1980 ingesteld door een groep recensenten. De Preis wil het publiek op uitzonderlijke plaatopnamen attenderen.

STRAIGHTAHEAD(?)

Door Jaap Lüdeke

TENORIST ERIC ALEXANDER KAN SPELEN

Tenorenonderzoek (2)

Wie als beginnend Amerikaans musicus toe is aan het maken van een cd (visitekaartje) heeft in wezen twee mogelijkheden: je gaat er zonder blikken of blozen met een eigen stel musici aan werken, of je vraagt er iemand bij die al bekendheid geniet. Joe Lovano of Chris Potter waren de laatste jaren voor dit soort klussen zo gewild, dat het soms bijna belachelijke vormen aannam. Die gasten moesten zich bij de opname haast inhouden om de leider niet in z'n vaarwater te zitten. Lovano is tegenwoordig te druk om nog aan die invitaties te voldoen en voor Potter geldt natuurlijk hetzelfde. En daarom grijpen sommige musici voor hun cd-debuut nu ook naar andere boeiende solisten, in de hoop dat dit bij pers en publiek extra waardering oplevert.

Tenorsaxofonist Eric Alexander (1968) is zo'n boeiende solist. Hij heeft kennelijk nog tijd om de studio in te gaan teneinde de 'bede' van deze of gene om te zetten in een alleszins bevredigende registratie. Alexander heeft op z'n site een lijst staan met ongeveer honderd van die schnabbels. Het betreft cd's van onder anderen Jon Weber (pianist), Steve Davis of Peter Bernstein. Maar ook veteranen als Jimmy Cobb en Terry Gibbs vroegen om de diensten van Alexander, omdat hij nou eenmaal als een 'booting tenor' te boek staat. Alexander heeft trouwens ook nog een stuk of twintig cd's onder eigen naam gemaakt. Zwarte kritiek heeft Eric Alexander nooit echt gekregen. Een paar jaar geleden las je nog wel eens het verwijt dat hij in muzikaal opzicht te veel op de erfenis van Dexter Gordon of George Coleman leunde. Die tijd lijkt voorbij te zijn. Alexander debuteerde in 1992 op het Criss Cross-label met 'New York Calling'. Recent materiaal staat op HighNote Records en kreeg de titel 'Tempel of Olympic Zeus.' In de ruime tussentijd, dat is niet moeilijk te constateren, heeft hij zich ontwikkeld tot een ferme 'blower' die ook niet schuwt de verre uithoeken van een fraai akkoordenschema te bezoeken. Uit het vorige tenorenonderzoek (JazzFlits 90) bleek dat bijvoorbeeld Chris Potter de kloof tussen 'denken en doen' heeft kunnen dichten. Tegenwoordig doet ook Eric Alexander verwoede pogingen in die richting. Spelen kan ie al, zonder ophouden.

Pianist/docent Rein de Graaff hoorde bij Eric Alexander op cd's ook die stampende kracht in zijn saxofoon en vroeg hem voor een Nederlandse tournee. Het Trio van Rein de Graaff met Eric Alexander geven de komende tijd de volgende optredens in ons land: **28 februari** Groningen (Oosterpoort), plus Rik Mol, Ferdinand Povel en Benjamin Herman; **1 maart** Edam (Mahogany Hall); **2 maart** Leiden (De Burcht); **3 maart** Workshop Cons. Rotterdam; **5 maart** Deventer (Bouwkunde), Alexander met het Millennium Jazz Orchestra; **6 maart** Workshop Cons. Amsterdam; **7 maart** Voorburg (De Tobbe); **8 maart** Utrecht ('Vredenburg'/Leeuwenbergh), plus John Marshall, Povel en Benjamin Herman en **9 maart** Veendam (Van Beresteyn), plus Silvia Droste en Benjamin Herman. De concerten van 2 en 9 maart zijn zondagmiddagconcerten.

MICHEL BORSTLAP, REIZEND MUSICUS

Het aantal Nederlandse jazzmusici dat veel buitenlandse reizen maakt om waar ook ter wereld op te treden stijgt met grote sprongen. Nu eens gekeken naar pianist/componist Michiel Borstlap de komende weken uithangt, en zodoende weer een flink aantal vliegreuzen verzamelt. Met de formatie Eldorado, naar de gelijknamige cd op Gramercy Park Music, is hij 8 en 9 maart op het Jakarta International Java Jazz Festival, om daarna monter weer aanwezig te zijn tijdens de slotdag van het Utrecht Jazz Fest. Vervolgens meteen weer naar Schiphol voor een optreden in de Angolese hoofdstad Luanda. Dan hebben we het uiteraard over Afrika. Maar zie: in april (9) wordt een bezoek met Eldorado gebracht aan Honolulu (Hawaii). Later die maand volgt een tweedaagse met Gino Vannelli in Estland. Vóór dat alles is er op 6 maart de première van de film Tiramisu (regie Paula van der Oest) waarvoor Michiel de muziek heeft geschreven. In het tv-programma De Kunst liet hij in januari met getuete lippen al fluitend(!) een stukje van de muziek horen. Ik moest – hoe dan ook – terstond denken aan de geniale pianist wijlen Jimmy Rowles. Die zóng wel eens...

QUINCY JONES WORDT JARIG OP RADIO 6

Op vrijdag 14 maart zal componist/arrangeur en producent Quincy Jones zijn 75ste verjaardag willen vieren, nemen we aan. Het is voor Radio 6 terecht aanleiding om die datum vrijwel de gehele dag aandacht te schenken aan de glansrijke carrière van de meesterproducent en voormalig trompettist. Clark Terry was zijn eerste leraar. Een jaar later (1951) kreeg hij een studiebeurs van het Schillinger House, tegenwoordig beter bekend als de Berklee College of Music, in Boston. In de jaren vijftig draaide alles in zijn leven om jazzmuziek, bij onder anderen Lionel Hampton en Dizzy Gillespie. Daarna was het voornamelijk filmmuziek schrijven en popproducties maken. Daarmee werd Quincy Jones wereldberoemd. Verdere info: <http://www.radio6.nl>.

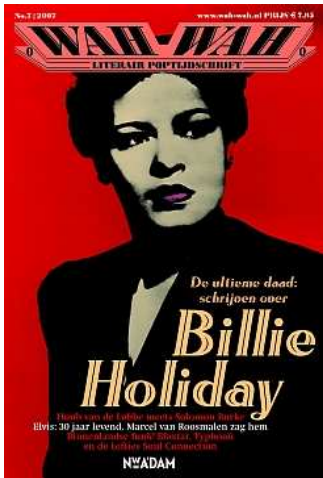
ALL IN THE FAMILY

De drummer op de nieuwe cd van pianist Gonzalo Rubalcaba is de 22-jarige Marcus Gilmore. Zou dat familie kunnen zijn van de vroegere tenorist John Gilmore? Ik zocht ernaar en las ergens, tot mijn stomme verbazing, dat Marcus een kleinzoon is van de legendarische drummer Roy Haynes. Kornettist Graham Haynes is overigens de zoon van Roy. Zanger Mel Tormé (1925–1999) heeft ook een zoon nagelaten die zich in het jazzleven heeft gestort. Het is singer/songwriter Steve March Tormé. Steve beschikt niet over de fluwelen stem van zijn vader en wilde daarmee allerminst lastig gevallen worden. Kurt Lundvall bestaat ook. Hij is opnametechnicus en zoon van Blue Note-baas Bruce Lundvall. Kurt was onder meer al verantwoordelijk voor registraties in de Village Vanguard van Joe Lovano en Jason Moran. Ja, dat werden uiteraard Blue Note-cd's. En voor wie dat nog niet wist: de pianistenfamilie Van Bavel (een gezin) heeft kans gezien om met z'n vieren op een nieuwe cd te musiceren. 'No family on this planet will beat that!'

Jaap Lüdeke is jazzjournalist en presentator/samensteller van het radioprogramma 'Lüdeke Straightahead(?)'

JAZZ OP PAPIER

Door Jan J. Mulder

STOEIEN MET DE REALITEIT

In 1976 schreef de Canadees Michael Ondaatje de roman 'Coming Through Slaughter', een caleidoscoop van het leven in de wijk Storyville van New Orleans, met daarin de eerste in de pre-jazz befaamd geworden kornettist Buddy Bolden. Dertien jaar later werd het boek in Nederland vertaald onder de titel 'Op Weg Naar Stilte'. Het bestond uit een mengeling van feiten, anekdotes en gefantaseerde monologen van de hoofdpersoon, zijn vrouw, zijn medemusici en ook van de schrijver zelf. Eenzelfde procédé werd later gevolgd in een bundel verhalen van Geoff Dyer, hier uitgegeven als 'But Beautiful, de binnenkant van de jazz'. In zijn inleiding zegt Dyer dat hij bekende episoden uit het leven van een bestaand musicus neemt 'en daarvan geef ik dan mijn eigen versie door de feiten min of meer globaal te vermelden en er vervolgens op te improviseren en het oorspronkelijke thema in sommige gevallen bijna geheel los te laten.' Beide boeken zijn een voorbeeld van wat Joost Zwagerman in een recente bespreking van een anthologie van Amerikaanse verhalen 'meta-fiction' noemt, het dooreenweven van feit en fictie. Het houdt dus meer in dan proza dat enkel geïnspireerd is door bepaalde karakters of situaties; daarvan zijn er genoeg.

Het genre zou in Amerika zijn opgekomen in de jaren zestig en zeventig. Als we ons tot de jazz beperken is er zeker één eerder verhaal dat aan de omschrijving voldoet, te weten 'Sparrow's Last Jump' van Elliot Grennard. Hij schreef het reeds in 1947. Het verschilde in zoverre van de latere techniek dat hij voor zijn verhaal niet de echte namen liet staan, maar ze verving door gefingeerde. Voor het overige maakte hij gebruik van de gebeurtenissen zoals die in werkelijkheid waren verlopen, namelijk de mislukte session van Charlie Parker voor het Dial-label op 29 juli 1946, met onder meer het berucht geworden 'Lover man'. De schrijver kon zijn verhaal baseren op eigen waarneming, want hij behoorde tot het handjevol mensen dat in de studio aanwezig was.

Het was de Nederlandse Christine Otten die gegrepen werd door Ondaatje's werkwijze. In 2004 verscheen van haar 'De Laatste Dichters', dit jaar gevolgd door 'Als Casablanca'. In dit boek laat zij bestaande personen, die zij tijdens een verblijf in Detroit had leren kennen, figureren met hun

eigen naam. Een van hen is de in 1944 uit Oost-Duitsland gevluchte fotografe Leni Arndt, later Leni Sinclair geheten door een huwelijk met de zwarte activist John Sinclair. Zij was bijvoorbeeld degene die alle foto's maakte van de circa 250 plaatselijke musici voor een in 1984 uitgekomen publicatie 'Detroit Jazz Who's Who'. Verder komen bassist Eric Mingus (zoon van) en trompettist Charles Moore ook nog even langs. In het blad Esta van 25 januari 2008 werden de feitelijke aspecten van 'Als Casablanca' nog eens versterkt door een fotoreportage ter plaatse. Het thema van haar roman is ontheemding en de afstandelijke relaties, zowel binnen de huiselijke kring als ver daarbuiten, overzee, in een stad die zijn levensader is kwijtgeraakt: de autoindustrie. Ondanks de knappe opbouw blijft er iets statisch aan het boek hangen en de bewering dat het de lezer meesleurt naar het einde zou te veel gezegd zijn. Beter geslaagd is haar korte verhaal 'Lost In A Sad Song', al blijft de vraag open: wat is de toegevoegde waarde?

Want de meeste observaties zijn met zoveel woorden terug te vinden in de literatuur over haar onderwerp. Hoofdpersoon is Linda Kuehl, die begin jaren zeventig alles in de steek liet om zich fulltime te wijden aan het verzamelen van alles wat ze maar over Billie Holiday kon vinden: foto's, krantenknipsels, rechtbankverslagen en brieven, tot bankafrekeningen en boodschappenlijstjes aan toe. Bovendien interviewde ze 150 mensen die de zangeres gekend hadden, niet alleen bekende collega-musici, maar burens, doktoren, advocaten, handelaren die haar aan de middelen hielpen, enz. Toen het op ordenen, redigeren en schrijven aankwam, werd het haar te veel, met fatale gevolgen. Het materiaal is daarna tweemaal gebruikt: Robert O'Meally schreef een biografie, 'Lady Day', en Julia Blackburn selecteerde 35 interviews die voor zichzelf moesten spreken in haar verzameling 'With Billie'. Beiden geven Linda Kuehl alle eer, en het is van Blackburns boek het tweede hoofdstuk, The Cardboard Box, dat de basis vormde voor Christine Ottens verhaal. Het literair poptijdschrift Wah-Wah, dat het van dit soort verhalen moet hebben, nam het vorig jaar op in zijn zevende aflevering. Er is blijkbaar een markt voor dit genre, want op hetzelfde moment dat dit blad zijn eerste nummer de wereld instuurde, februari 2006, kwam het literaire blad Bunker Hill, voor de gelegenheid ondertiteld als Tijdschrift met literatuur en popmuziek, met een soortgelijke inhoud. Daarin een meta-fictief verhaal van T.C. Boyle in vertaling: 'Stones in my passway, hellhound on my trail', en gezien deze titel draait dat uiteraard om blueszanger Robert Johnson.

In datzelfde nummer een overdenking door Guus Luijters van een heel andere orde, getiteld: 'De terreur van de vrijheid'. Is zijn eerste zin al uitdagend genoeg – "De Beatles behoren zonder meer tot de grootste rampen die ons in de afgelopen vijftig jaar hebben getroffen" – de volgende verzuchting zal u ongetwijfeld over de drempel helpen het nummer alsnog te bemachtigen: "Als je Charlie Parker wilde horen, moest je hem stiekem draaien, want als de vrijheidsstrijders een saxofoon hoorden, werden ze onrustig."

Christine Otten. Als Casablanca. – Amsterdam: Atlas, 2008. – 237 pag. – ISBN 978-90-450-0050-3

Wah Wah. – Amsterdam: Nieuw Amsterdam. – versch. 4 x p.j. – ISSN 1872-5368. – nr. 7 (2007)

Bunker Hill. – Amsterdam: Thomas Rap. – versch. 4 x p.j. – ISSN 1386-6397. – jrg. 8, nr. 31/32 (febr. 2006)

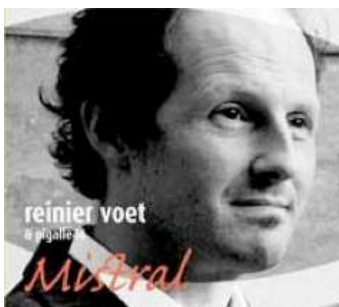
CD-RECENSIES

HORACE SILVER **Live at Newport '58** **Blue Note Records**

Producer Michael Cuscuna vond onlangs in de archieven van de Voice of America, ondergebracht bij de Library of Congress, correspondentie die gewag maakte van deze Newport '58-opname. Uiteindelijk vond hij de '3-track master' bij Columbia Records. Ergo: het is een niet eerder verschenen registratie van pianist/leider en componist Horace Silver, met trompettist Louis Smith, tenorist Junior Cook, bassist Gene Taylor en drummer Louis Hayes. Noem het soul, funk of hardbop, de leden kunnen er heel goed mee overweg en zorgen voor rijke interpretaties van Silvers stukken met veel solistisch geweld. Ook is het goed eens te wijzen op Silvers kenmerkende manier van begeleiden.

Het schijnt dat Horace Silver al sinds tijden te kampen heeft met reuma en daardoor niet meer aan spelen toekomt. Een reden te meer om deze bijzondere vondst aan te schaffen, maar ook vanwege de uitgelezen bezetting van dit kwintet. Na de introductie van Willis Conover volgen: 'Tippin'', 'The Outlaw', 'Señor Blues' en 'Cool Eyes'. Het is allemaal te danken aan het succes van de graafwerkzaamheden, als zo vaak, verricht door producer Michael Cuscuna.
(Jaap Lüdeke)

REINIER VOET & PIGALLE44 **Mistral** **PigalleCD244**

Reinier Voet & Pigalle44 zijn regelmatig te gast geweest op het Django Reinhardt Festival in Samois sur Seine en andere festivals, maar echt bekend? Nee. Niet zoals het Rosenberg Trio. De muziek van Pigalle44 is meer ontspannen en verfijnd dan die van dat trio. De groep neemt de tijd om er iets moois van te maken. Daarbij zijn ze niet te bang om nieuwe paden te bewandelen, al blijft hun handelsmerk de muziek uit de bron die Django Reinhardt heet.

Pigalle44 bestaat uit twee gitaristen, Reinier Voet en Jan Brouwer, en bassist Arnoud van den Berg. In een aantal stukken wordt het trio op 'Mistral' aangevuld met accordeonist Rob Stoop en/of tenorsaxofonist Olaf Hoeks. Dat geeft afwisseling. De tenor geeft de muziek meer body en Hoeks speelt zijn partijen goed mee. Wel vind ik dat de accordeon beter in het klankbeeld past. Verder is het een genot om naar het soepele spel van de gitaristen te luisteren. Op 'Mistral' staan veel composities van Django Reinhardt en zijn familie, maar ook is geput uit de Franse populaire muziek met liedjes die oorspronkelijk door Maria Laforet, St. Tropez Blues of door Brigitte Bardot zijn gezongen. Haar liedje 'Sidonie' wordt hier beduidend sterker uitgevoerd dan destijds door 'BB' zelf. Het wordt iets sneller en veel kleurrijker gespeeld. 'Anouman', een stuk uit het repertoire van Django Reinhardt, wordt prachtig uitgewerkt, waarbij de accordeonist bescheiden op de achtergrond mooie lange noten speelt. Reinhardt zette het zelf in 1953 op de plaat. Toen trouwens met een altsaxofonist in zijn groep. Als je 'Mistral' als achtergrond opzet, hoor je iets moois dat steeds opnieuw de aandacht vangt. Als je intensief naar deze vijfde cd van Reinier Voet & Pigalle44 luistert, vliegt de tijd.

(Hessel Fluitman)

Luister naar fragmenten van deze cd. Klik hier:
<http://www.pigalle44.nl/page2/page29/page29.html>

BILL GERHARDT & COTANGENT **Stained Glass** **SteepleChase Records**

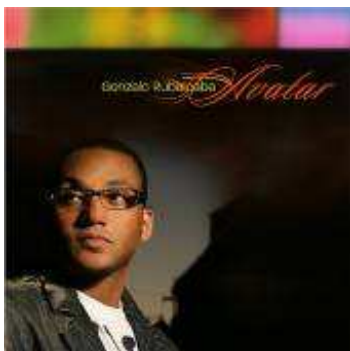
Met enige trots meldt pianist/leider Bill Gerhardt dat de zeven titels op 'Stained Glass' meestal in één take tot wasdom zijn gekomen. En als er op verzoek van de andere musici toch maar een tweede poging moest worden gewaagd bleek de eerste steeds wat meer voldoening te geven. Kortom, de leider overtuigde en zal wel geglundert hebben. Gerhardt woonde tussen 1989 en 1999 in Nederland en heeft zich daarna kennelijk op fraaie wijze ontwikkeld. De indruk wordt hier en daar gewekt, solistisch en via de structuur van zijn stukken, dat Tristano nogal wat invloed heeft gehad op die ontwikkeling. Dat wordt nog eens extra benadrukt met de aanwezigheid van de Nederlandse tenorist Marc Mommaas. Die heeft zich de laatste jaren in New York, of vlak daar buiten, opgewerkt tot een glansrijke solist over wie in New York met ontzag wordt gesproken. De bassist is Mike Holstein, de drummer Tim Horner. De geheide bijdragen van het kwartet duiden op begrip voor de soms complexe bedoelingen van de leider. Cotangent, zie bovenaan, is een wiskundeterm. Het zegt hier niet dat de emotie bij de betrokkenen geen rol zou spelen.
(Jaap Lüdeke)

CD-RECENSIES VERVOLG

LOREN STILLMAN
Blind Date
Pirouet Records

Altsaxofonist Loren Stillman (Londen 1980) verhuisde op jeugdige leeftijd naar de VS en kreeg later in New York les van Dick Oatts en David Liebman. Dat is bijna een garantie voor een succesvolle carrière. De lessen dienden, lijkt me, alleen om wat technische bagage in te laden. Zijn al vroeg geopenbaarde eigen stijl stond al strak van de persoonlijk opvattingen, daar konden de leraren toch niets meer aan veranderen. Dat wilden ze vermoedelijk ook niet. Loren Stillman heeft onder meer al twee cd's uit op SteepleChase. En nu is daar plotseling dat Duitse label Pirouet Records uit de lucht komen vallen. 'Blind Date', een opname uit 2006, kent een prima bezetting met pianist Gary Versace, bassist Drew Gress en de alom geliefde drummer Joey Baron. Alle negen titels zijn van de leider. Maar, wat al eerder opviel: hij houdt niet van 'burners.' Hij beperkt zich in het algemeen tot het mediumtempo, wel doorspekt met goedgegetimed riffjes die dan gelukkig weer de voorbode zijn van tamelijk opzwevende arpeggios. Loren Stillman, in het bezit van een warm altgeluid, drukt zonder ophouden een bloedeigen stempel op zijn thema's en het verdere verloop. Meefluiters zijn het in elk geval niet. Daar wilden de genoemde leraren waarschijnlijk ook niets meer aan doen. Meer over Stillman staat te lezen in JazzFlits nr. 19 van 10 december 2006, op bladzijde 5. (Jaap Lüdeke)

GONZALO RUBALCABA
Avatar
Blue Note Records

Een paar jaar geleden vertelde Joe Lovano in Hilversum (bij het Metropole Orkest) dat ie de volgende dag met pianist Gonzalo Rubalcaba in de Village Vanguard moest optreden. Ik kon toen niet anders dan hem zeggen hoe

druk die Cubaanse pianisten eigenlijk spelen: erg veel noten spuien waardoor de muzikaliteit wel eens in het geding komt. Lovano vond dat niet. 'Avatar', de nieuwe cd van Rubalcaba ontbeert gelukkig die soms gehaaste notenrazernij en biedt plaats aan weloverwogen solistische prestaties, voortkomend uit originele composities. Het kwintet herbergt een complete verrassing in de persoon van de jonge New Yorkse Cubaan Yosvany Terry. Hij giert, fluistert of dendert door tot de allerlaatste tel hem onverbiddelijk tot de orde roept. Tweede blazer op de cd is trompettist Mike Rodriguez. Ook hij trekt zich hoorbaar op aan de swingende omstandigheden in de Avatar Studio. (Jaap Lüdeke)

Kijk en luister naar altist Yosvany Terry op YouTube.
Klik hier: <http://www.youtube.com/watch?v=JwY-GuD9PI>

ARNIE SOMOGYI'S AMBULANCE
Accident and Insurgency
Linn Records

Hoewel dit Engelse gezelschap mede de naam van de basist draagt, klinkt het sextet echt als een bandje. Niemand dringt zich in Arnie Somogyi's Ambulance op de voorgrond, zelfs niet de Amerikaanse gasttrompettist Eddie Henderson (bekend van z'n werk met Herbie Hancock). De twee saxofonisten (Paul Booth en Rob Townsend) vormen op 'Accident and Insurgency' een uitgebalanceerd front met de geacheveerde trompetklank van de gast, en dat is een goed uitgangspunt voor een collectief. Soms lijkt het wel een mini-brassband, en dus typisch Brits. Wat verder opvalt, is de speelsheid van de muziek. Misschien is dat ook wel typisch Brits, want de namen die me het eerst te binnen schoten als referentie waren Django Bates en de broertjes Argüelles. Een aardig voorbeeld van hoe vrolijk Ambulance kan zijn, is het nummer 'Captain Courageous', een geestig hink-stap-sprong-werkje van Somogyi met veel maat- en tempowisselingen. Het gaat over een visser in het plaatsje Aldeburgh in het graafschap Suffolk, waar de band de gelegenheid kreeg om gesubsidieerd aan repertoire te werken. De goede man heette Kirk, zo vermeldt de hoestekst. En dan zijn de verbanden tussen Star Trek en Rahsaan al snel gelegd, en dat is voor de goede luisteraar terug te horen. De Noordzee van Aldeburgh is ook terug te horen in de flarden natuurgeluid die af en toe langskomen en die zowel inspiratiebron als extraatje zijn. Een deel van de stukken op de cd kwam tot stand uit vrije improvisaties, maar dat is in het eindresultaat niet terug te horen. Dat pleit voor Ambulance, en het is te hopen dat Henderson voorlopig nog even mee blijft doen. Zulke trompettisten hoor je toch te weinig. (Herman te Loo)

CD-RECENSIES VERVOLG

PAOLO FRESU, RICHARD GALLIANO, JAN LUNDGREN Mare Nostrum ACT

Paolo Fresu (trompet en bugel), Richard Galliano (accordeon, bandoneon) en Jan Lundgren (piano) scheppen met 'Mare Nostrum' een delicate balans waarin frivoliteit en diepzinnigheid elkaar schitterend in evenwicht houden. Kleine filosofisch getinte overpeinzingen afgewisseld door geanimeerde conversaties. Galliano is een meester in het bespelen van de accordeon en bandoneon. Het pregnante geluid van deze instrumenten wordt goed gecompenseerd door de warme tonen van trompet en bugel van de Italiaan Fresu. Pianist Lundgren legt de basis waarin naast ritme en dynamiek ook zijn creatieve soli aandacht krijgen. 'Mare Nostrum' is een juweeltje dat met name opvalt door het zorgvuldige spel en de goede interactie van drie musici die elkaar de ruimte gunnen. Mooie elkaar afwisselende soli, als dialogjes met spitsvondige grapjes, onschuldige plagerijtjes en schalkse knipoogjes. Het is als kunstig manoeuvreren in een kleine ruimte die door de luchtigheid van de composities desondanks een panoramisch vergezicht biedt. Het gekozen repertoire varieert van Franse, Italiaanse en hoe kan het ook anders, Zweedse standards en volksliedjes, vertolkt in speelse en kleurige arrangementen. (Frank Huser)

CUONG VU Vu-Tet ArtistShare

De in New York woonachtige en in Vietnam geboren Cuong Vu is één van de meest innovatieve jazztrompettisten van dit moment, die het gebruik van elektronica niet schuwt. 'Vu-Tet' is zijn vijfde album als leider. Naast Vu op trompet horen we zijn vaste medespelers Stomu Takeishi op basgitaar en Ted Poor op drums, en als gast saxofonist/klarinetist Chris Speed. 'Vu-Tet' is in zekere zin grimmiger dan zijn vorige albums. De verschillen in sfeer zijn groter. Van zeer ingetogen lyrische 'soundscapes' tot agressieve bijna theatraal getinte texturen. De plaat begint met het sobere 'Intro' waarna in 'Accelerated thoughts' dynamiek de toon

zet en Vu met zichzelf, in samples, duelleert. Takeishi op bas is op momenten bescheiden, als hij de klanken aan elkaar weeft, maar ook pregnant aanwezig in complexe arrangementen. 'Vu-Tet' golft van impressionistische patronen naar expressieve geluidsmuren en biedt een fascinerend beeld van het idioom van deze begaafde trompettist. Meer dan op de vorige albums, waarvan 'It's mostly residual' (2005) de laatste was, is de basgitaar van Takeishi bepalend voor het geluid. Zijn spel is dominant op deze plaat. Ook het spel van Chris Speed creëert een bijzondere dimensie. Het lijkt alsof Vu met de bijdrage van saxofoon en klarinet een nieuw pad is ingeslagen. Het toont breder en in zekere zin meer volwassen, meer gebalanceerd. Leuk detail is de ode aan Vina, een jeugd vriendinnetje van Vu, die hij reeds eerder benoemd heeft in zijn werk. Zoals in 'Vina, all grown up' (op 'Pure', 2000) en 'Vina's lullaby' (op 'Come play with me', 2001) en nu op 'Vu-Tet' de ballade 'Now I know (for Vina)'. Wie de moeite neemt om deze drie titels op rij te beluisteren, wordt getraakteerd op een wonderschone trilogie. 'Vu-Tet' is verkrijgbaar via de site van ArtistShare. (Frank Huser)

THE WRONG OBJECT Stories from the Shed MoonJune Records

Vorig jaar (nummer 13) besprak ik in deze kolommen een cd die wijlen Elton Dean maakte met een Belgische groep, The Wrong Object. De live-opname was zijn zwanenzang. Het kwintet van bandleider/gitarist Michel Delville komt nu op hetzelfde label (MoonJune) met de 'eigen' cd 'Stories from the Shed'. Ook zonder de oud-Soft Machine-blazer is duidelijk waar de groep z'n inspiratie vandaan haalt. Veel van de muziek ademt de jazz- en progrock uit de jaren zeventig van groepen uit de Canterbury-scene, maar ook van contemporaine genregenoten als Dr. Nerve en Blast. Toch is The Wrong Object geen retro-bandje. Daarvoor zijn de stukken toch te eigen en te eigenzinnig. De composities (veelal van Delville) bestrijken een breed spectrum, van rustig en open tot druk en complex. Oneven maatsoorten zijn niet van de lucht en af en toe komen er daarbij Balkanloopjes langs (zoals in het openingsstuk 'Sonic Riot at the Holy Palace'). Evenzogoed zijn er soms bijna klassiek aandoende blazerslijnen (in 'Theresa's Dress'), waarbij de blazers (trompettist Jean-Paul Estiévenart en tenorsaxofonist Fred Delplancq) qua klank goed mengen. Ook schrikt de groep niet terug voor open improvisaties ('Rippling Stones', bijvoorbeeld), waarin de elektronica van Delville en de fuzzi-bas van Damien Pollard sterke troeven zijn. Humor is er gelukkig ook, in de vorm van het uit de bocht vliegende 'Strangler Fig' dat associaties oproept met het Nederlandse Super Sister van weleer. De helder klinkende productie maakt het geheel af. (Herman te Loo)

CD-RECENSIES VERVOLG

JESS ABRAMS *Growing Up* Challenge Records

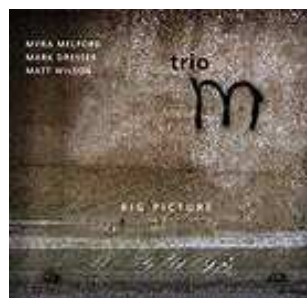
Met Marc van Roon op piano, Tony Overwater op contrabas, Wim Kegel op drums en Maarten Ornstein op saxofoon en klarinet, heeft de uit New York afkomstige vocaliste Jess Abrams een buitengewoon mooi debuut gerealiseerd. Het zorgvuldig gekozen repertoire is gebaseerd op muziek die in haar jeugd betekenis had. 'Growing Up' is dus de vanzelfsprekende titel van het album. Met nummers van onder anderen Cat Stevens, Michel Legrand, Phoebe Snow, Cole Porter en Buddy Johnson. Abrams zingt ingetogen en gevoelig. Haar zachte stem klinkt authentiek. Fragiel en tegelijk met overtuiging. Haar zang is met gevoel voor timing en intonatie waardoor de gezongen woorden tot leven worden gebracht. Ze is een 'storyteller' die je meeneemt op haar weg langs kostbare herinneringen. Al mag Jess Abrams (nog) relatief onbekend zijn, het kwartet dat haar begeleidt is dat niet. Vier musici die in de voorhoede van de Nederlandse en Europese jazz staan. Het spel van dit kwartet streelt de zintuigen. Jazz op het niveau van kamermuziek. Intiem, adequaat, lyrisch, melodisch en consistent in de interactie. Het is dus dubbel genieten. De innemende stem van Abrams en het uitmuntende spel van dit illustere kwartet. 'Growing Up' verdient een breed publiek. Houd de concertagenda in de gaten! (Frank Huser)

FRIPP & ENO *Beyond Even (1992-2006)* Discipline Global Mobile

Gitaarloops, repeterende baspatronen, lagen van geluid die over elkaar schuiven, kosmische klanken, een verhaal zonder begin of eind. Muziek die er was, er is en er altijd zal zijn, dat is 'Beyond Even'. Eind jaren zeventig begon gitarist en King Crimson-voorman Robert Fripp met zijn Frippertronics. Een productietechniek waarbij met gebruik van bandrecorders opgenomen geluid werd afgespeeld en

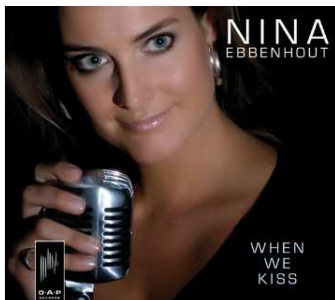
waarbij tijdens het afspelen improvisaties werden gespeeld. Zo ontstonden composities met geluidslagen die later de term 'soundscapes' kregen. Fripp zegt daar het volgende over: "Het doel is wegen te vinden waar intelligentie en muziek, duiding en ontdekking voor zowel publiek als musicus zichtbaar worden." Van toenmalig Roxy Music-toetsenist en multi-instrumentalist Brian Eno is de term 'ambient music'. Muziek die, hoewel aanwezig, zowel gehoord als genegeerd kan worden. Bekend in dit verband is onder meer zijn album 'Music for airports' (1978). 'No Pussyfooting' (1973) was het eerste product van hun samenwerking. Later volgden nog 'Evening Star' (1975) en 'The Equatorial Stars' (2004), die 'soundscapes' en 'ambient music' samenbracht. Vijfendertig jaar na hun eersteling in dit genre is er de weerslag van hun coöperatie van de afgelopen veertien jaar in 'Beyond Even', met de voor hen typerende etherische muziek. De stijl is verwant aan minimalistische muziek, met name door de repeterende patronen. Dissonant (muzikaal gesproken) vormt het laatste nummer op het album, 'Cross crisis in lust storm' dat agressiever is en verwant aan de jazzrock van King Crimson. (Frank Huser)

TRIO M *Big Picture* Cryptogramophone

Trio M, de naam van deze groep laat zich simpel verklaren. Het zijn de eerste letters van de voornamen van de trioleden: pianiste Myra Melford, bassist Mark Dresser en slagwerker Matt Wilson. Dat het drietal een groepsnaam koos, is logisch, want hier is sprake van een absoluut democratisch geheel. Alledrie schreven ze stukken, en alledrie geven ze elkaar alle ruimte om hun niet onaanzienlijke kwaliteiten te etaleren. De majestueus zingende bas van Dresser, het melodieuze slagwerk van Wilson en de pianolyriek van Melford zorgen voor een memorabele cd. De muziek op 'Big Picture' bevat veel lucht en ruimte, en elke noot is zo zorgvuldig gekozen dat hij niet anders dan raak kan zijn. Met het grootste gemak stappen de drie uit een metrum om het met dezelfde souplesse weer op te pakken of te verwerken tot een spannende vamp, waarover krachtadig wordt gesoleerd. Het is rijpe en rijke muziek, waaraan bij iedere nieuwe beluistering steeds meer elementen te ontfoetselen zijn. De muzikanten aan wie een aantal composities zijn opgedragen, zeggen veel over de inspiratie van Trio M: kornettist Bobby Bradford, slagwerker Ed Thigpen en diens vakkbroeder Paul Motian. De laatste was ook de drummer van de groep waar dit trio het meest van weg heeft: dat van pianist Paul Bley, met bassist Gary Peacock. En dat is niet het minste pianotrio uit de jazzgeschiedenis. (Herman te Loo)

CD-RECENSIES VERVOLG

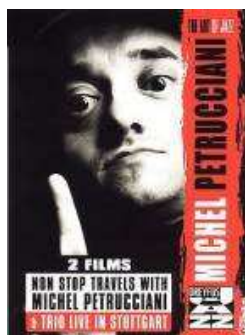
NINA EBBENHOUT
When we kiss
 OAP Records

Nina Ebbenhout geeft met 'When we kiss' een niet mis te verstaan visitekaartje af. Haar debuut spreekt tot de verbeelding. Zowel in een kleine als in een grotere bezetting staat Ebbenhout haar 'mannelijke'. Het basiskwartet bestaat naast Ebbenhout uit Menno de Boer (piano, keyboards), Andy Valkenburg (contrabas) en Barry Olthof (drums), die samen met De Boer ook de productie deed. Gasten op dit album zijn Susanne Alt op sopraan- en altsax, David Lukács op tenor en klarinet, Kees Kamphuis op trompet, Jeen Rabs op gitaar, René ten Cate op vibrafoon en percussionist Gino Rosa. Het repertoire bestaat uit nummers van onder anderen Joni Mitchell ('Both sides now'), Al Green ('Let's stay together'), Burt Bacharach ('Close to you'), Johnny Mercer ('The days of wine and roses') en twee composities van Ebbenhout. Misschien dat iets minder bekend werk de plaat wat extra cachet had kunnen geven. Maar Ebbenhout verdient lof voor de wijze waarop zij deze nummers vertolkt. Haar interpretatie kenmerkt zich door gedrevenheid en muzikaliteit. Haar stem heeft een mooi timbre en een goede dictie. Zowel in uptempo als in ballades met een aangenaam bossanova-gevoel, weet Ebbenhout een sfeer te creëren die indruk maakt. 'When we kiss' is klassieke vocale jazz met verfrissende accenten. Een aansprekend debuut. (Frank Huser)

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzblad voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Redactie:** Hans van Eeden en Sandra Sanders, redactie@jazzflits.nl. **Vaste medewerkers:** Paul Blair (New York), Gerard Bielderman, Hessel Fluitman, Frank Huser, Peter J. Korten, Simon Korteweg, Lex Lammen, Herman te Loo, Jaap Lüdeke, Ton Luiting en Jan J. Mulder. **Fotografie:** Tom Beetz. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. De redactie is niet inhoudelijk verantwoordelijk voor de bijdragen van medewerkers. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Nieuwsdienst:** De nieuwsredactie van **JAZZFLITS** levert nieuwsberichten aan de bladen Jazzmozaïek en Jazz Bulletin. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. **JAZZFLITS -website:** Henk de Boer. **Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.**

DVD-RECENSIES

MICHEL PETRUCCIANI
Non-stop travels/Trio live in concert
 Dreyfus Jazz

De dvd 'Non-stop travels/Trio Live in Concert' bevat een documentaire over de pianist Michel Petrucciani (1962-1999) en een registratie van het concert dat hij met zijn trio gaf op 8 februari 1998 in Stuttgart. In de documentaire (uit 1995, met Engelse ondertiteling) van bijna een uur vertelt Petrucciani over zijn leven en werk, zijn passie voor piano, jazz en vooral voor het leven zelf. De conclusie na het kijken is dat zijn leven te kort was, veel te kort. Niet alleen voor luisteraars van zijn muziek maar vooral voor hem zelf. Hij hield van het leven, intens, met plezier en met een flinke dosis humor. Ondanks de pijn die zijn handicap hem gaf. De film neigt naar oppervlakkigheid omdat het overwegend een aardig fotoalbum is met aardige plaatjes. Slechts op enkele momenten geeft het meer inzicht in de manier waarop deze man dacht over muziek. De concertregistratie van eveneens bijna een uur, laat Petrucciani zien en horen met zijn trio. Met op basgitaar Anthony Jackson en op drums Steve Gadd. Hier zien we Petrucciani zoals we hem kennen. Inderdaad als een gepassioneerd en gedreven musicus. Zijn spel is fenomenaal. Creatief en innovatief. Zijn vermogen te improviseren is indrukwekkend. De opname is goed gemaakt met mooie close-ups van de musici. Een goed beeld van de interactie in het trio. 'Non-stop travels/Trio live in concert' bevat ook een discografie. Met name door de concertregistratie is het een mooi document van een bijzonder pianist, wiens voortijdig overlijden nog immer betreurd wordt. (Frank Huser)

VERVOLG NIEUWS VAN PAGINA 1

theJAZZ STAAKT UITZENDINGEN

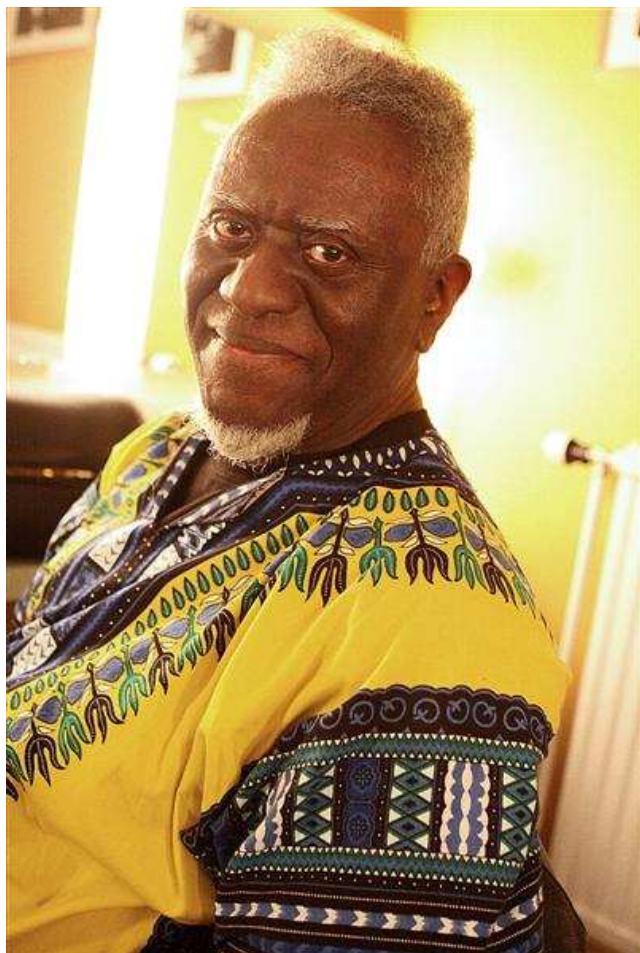
theJazz zond uit sinds eind 2006 en was met zo'n 450.000 luisteraars per week het snelst groeiende Britse digitale station ooit. De zender probeerde met toegankelijk en kwalitatief hoogstaand repertoire een nieuw en uit commercieel oogpunt interessant publiek voor jazz aan te boren. Hierbij diende de aanpak van Classic FM als voorbeeld. Als doekje voor het bloeden gaat die zender nu (op DAB en FM) vanaf middernacht dagelijks twee uur jazz uitzenden. Op weekdagen wordt dat programma gepresenteerd door Helen Mayhew, een van de gezichten van theJazz. Overigens valt het doek niet alleen voor de jazzzender. Ook het digitale station Planet Rock wordt uit de lucht gehaald.

CONCERTVERSLAGEN

PHAROAH SANDERS QUARTET

Bezetting: Pharoah Sanders (ts), William Henderson (p), Nat Reeves (b) en Joe Farnsworth (dr).

Datum en plaats: 8 februari 2008, Lantaren/Venster, Rotterdam.

Pharoah Sanders in de kleedkamer van Lantaren/Venster (Foto: Joke Schot)

Voor een veteraan als Pharoah Sanders plaatste Lantaren/Venster zoveel losse stoelen vóór de tribune, als de brandweer toeliet. Het publiek had matige belangstelling voor de bigband van het Koninklijk Conservatorium dat als voorprogramma speelde. Hoe leider Jim McNeely ook zijn best deed, men kwam voor Sanders. Een paar weken geleden speelde de 67-jarige saxofonist twee avonden in het Bimhuis. In Rotterdam gebeurde bijna hetzelfde als in Amsterdam. De meester liet zijn sideman lange solo's spelen terwijl hij langdurig achter het podium verdween. Zodra Pharoah Sanders weer meespeelde, toonde hij zich sterk; hij blies energieke en lange solo's waarbij de spirituele stijl van Coltrane doorklonk. Zijn geluid was rond en vol als vanouds. Dat de fotogenieke muzikant steeds tussen de coulissen verdween was jammer en onverklaarbaar. Waarom bleef hij niet gewoon op het podium, desnoods op een stoel? Essentieel is dat we hebben kunnen genieten van iemand die kan laten horen dat hij nog met John Coltrane heeft gespeeld. Een legende. Of twee? (Peter J. Korten)

LOS HERMANOS MARTINEZ

Bezetting: Miguel Martinez (as), Miguel Martinez (bs), Jeroen Vierdag (b), Rob van Bavel (p) en John Engels (dr).
Datum en plaats: 11 februari 2008, Harmonie, Leeuwarden.

Altsaxofonist Miguel Martinez mengde jazz en dance in zijn groep Martinez Move. Broer en baritonsaxofonist Juan Martinez werkte in een Herbie Nichols-project samen met Nils van Haften om de erfenis van deze componist/pianist schitterend op te poetsen. Van Los Hermanos Martinez, de formatie waarin de broers samenspelen, lijkt het maken van mooie muziek de belangrijkste doelstelling te zijn. Met een stuwende bassist als Jeroen Vierdag, een alleskunner als Rob van Bavel aan de piano en een tovenaars als John Engels op drums, moet dat wel goed gaan. Dat werd meteen duidelijk toen ze het eerste nummer inzetten: 'Jean-nine' van Duke Pearson, dat enige bekendheid geniet omdat Cannonball Adderley het in 1960 eens live in Parijs op de plaat heeft gezet. De altsax en baritonsax van de gebroeders Martinez voegden zich samen tot een heuse saxsectie. Relaxed en vloeiend als in die opname uit 1960. In de loop van het concert kreeg je meer herinneringen voorgeschoteld: bijvoorbeeld aan het schitterende weefwerk dat Paul Desmond en Gerry Mulligan, ook met alt- en baritonsax, in 1962 op de plaat zetten. Dat was tot de toegift ook meteen het laatste Amerikaanse stuk.

Er kwamen na de pauze alleen nog Spaanse of Spaans getinte composities langs in een cross-over tussen jazz en flamenco. De zaal zat heftig mee te swingen met de stuwende bas/drumsbegeleiding. In het van triolen verende 'Los Hermanos' van Rob van Bavel, in vierkwartsmaat en daarom in het Spaans tangomuziek genoemd, gebeurde van alles. Met ademend spel en onontkoombare swing kreeg elk van de vijf leden in dit stuk de ruimte om zijn verhaal te vertellen. Ieder kreeg een andere begeleiding als ondergrond. Op een gegeven moment leek het alsof bassist en slagwerker met veel plezier samen soleerden. Zij wilden blijkbaar ook even samen spelen, zoals alt en bariton dat de hele avond al deden. Het was kortom een avond met warme muziek en van gewoon lekker spelen. (Hessel Fluitman)

FESTIVAL

UTRECHT JAZZ FEST

**Verschillende locaties in de Utrechtse binnenstad
11 - 15 maart**

Met onder anderen: de Marzio Scholten Group feat. Randal Corsen, het Gijs Batelaan Quartet. Juraj Stanik, Ramón Valle, Bart van Dongen, Yuri Honing (solo), Duo Baars & Henneman en Michiel Borstlap.

Het Utrecht Jazz Fest 08, dat is vier dagen lang 'grensgerende' jazz en hedendaagse geïmproviseerde muziek in het SJU Jazzpodium, Rasa, Vredenburg Leeuwenbergh en het Utrechts Conservatorium. Met lunch- en avondconcerten; in totaal zo'n twintig stuks. Met jong aanstormend jazztalent van diverse conservatoria en gevestigde namen. Van comfortabele jazz tot avontuurlijke impro. Veel concerten zijn gratis toegankelijk.

Meer weten? Klik hier: <http://www.utrechtjazzfest.nl>

WINAARS GRAMMY AWARDS 2008

BEST JAZZ VOCAL ALBUM

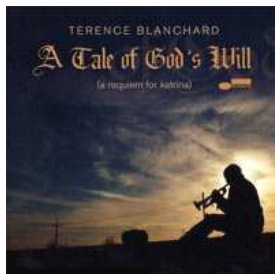

Avant Gershwin
Patti Austin
[Rendezvous Entertainment]

BEST JAZZ INSTRUMENTAL SOLO

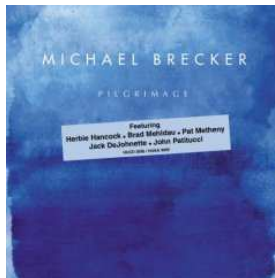
Anagram
Michael Brecker, soloist
Track from: Pilgrimage
[Heads Up International]

BEST LARGE JAZZ ENSEMBLE ALBUM

A Tale Of God's Will (A Requiem For Katrina)
Terence Blanchard
[Blue Note]

BEST JAZZ INSTRUMENTAL ALBUM

Pilgrimage
Michael Brecker
[Heads Up International]

BEST LATIN JAZZ ALBUM

Funk Tango
Paquito D'Rivera Quintet?
[Paquito Records]

JAZZ
INTERNATIONAL
RDAM

Concerttips van
Peter J. Korten

De maand maart start met een concert waar heel wat (amateur)drummers van zullen smullen: op zaterdag 1 maart spelen drummer **Brian Blade & Wolfgang Muthspiel** (gitaar) in Lantaren/Venster. Ze spelen al zo'n tien jaar samen en werken ook met live-samples. Het leuke van dit podium is dat de artiesten na het concert vaak aan de bar te vinden zijn, en Blade is altijd in voor een praatje. Woensdag 5 maart: **De Buzz Bros Band** maakte al een boeiende cd en een mooie dvd, nu spelen ze eindelijk eens op het grote podium van Lantaren/Venster. Gastvocaliste is 'soul- en jazzsister' **Berget Lewis**. De broers Busstra weten gevoelige en tijdloze groovy jazz te combineren met wereldmuziekinvloeden. Ze traden al eerder op in het café van Lantaren/Venster, maar nu dus 'echt'.

Zaterdag 8 maart: from New York, sopraan- en tenorsaxofonist **Marcus Strickland** en zijn **Twi-Life Group** geven een eenmalig concert in Europa en Strickland koos voor Lantaren/Venster! Samen met zijn groep mixt hij jazz, funk, hiphop, ska en jungle grooves. Bovendien presenteert hij die avond zijn cd 'Open Reel Deck'; een Europese primeur. Dit belooft een spannende avond te worden. Dan twee ECM-artiesten: op zaterdag 15 maart in Lantaren/Venster: het **Enrico Rava Quintet** met een volledig Italiaanse bezetting: Enrico Rava (trompet, flügelhorn), prijswinnaar Gianluca Petrella (trombone), Andrea Pozza (piano), Rosario Bonaccorso (contrabas) en Roberto Gatto (drums). Gezien de populariteit van Rava: reserveren aanbevolen.

Ook ECM: het **Marilyn Crispell Trio**, met Marilyn Crispell op piano, Vincent Courtois op cello en Michele Rabbia op slagwerk. Dit concert maakt onderdeel uit van de serie: 'Women's Jazz'. Ze maakten eerder de cd 'Shifting Grace'. Let ook op Courtois; een cellovirtuoos. Donderdag 7 maart in Lantaren/Venster.

De maand sluit af met een echt Nederlandse groep. Vrijdag 28 maart in Lanteren/Venster het **Trio Jeroen van Vliet**. De pianist komt met Frans van der Hoeven op bas en Pascal Vermeer op drums. Van Vliet is dé man op Fender Rhodes van het moment. Denk aan zijn werk met de trompettisten Eric Vloeimans en Angelo Verploegen. Dit wordt beslist een avontuurlijk concert en een cd van het trio is onderweg.

OPROEP VAN MAX TEEUWISSE

Het wordt tijd voor een boek over zijn 'legendarische' jazzboerderij **Bij Max in Den Oever**, vindt Max Teeuwisse alias Max Teawhistle. Onder het motto 'jazz waar je bij mag lachen' trad Teawhistle er zelf veelvuldig op met zijn 'Friends of Bop'. Hij mailde ons met het verzoek een oproep te plaatsen aan de dames en heren jazzjournalisten. Wie pakt de handschoen op? Teeuwisse beschikt over uitgebreide documentatie onder meer in de vorm van een 'enorme voorraad' foto's en krantenknipsels. Het mailadres van Teeuwisse is max@teeuwisse.net.